

[Søren P. Larsen.]

som jeg maa gaa ud fra — de 16 af de 17 maa da være Socialister — er et rent socialistisk Forslag.

Saa kommer vi videre til en hel Række andre Tillæg, som man kan tale om, og som man kan se paa i det Udvalg, som bliver nedsat. Jeg skal ikke følge det ærede Medlem ved en systematisk Gennemgang af disse Enkeltheder, det gør man lettest og med størst Udbytte i et Udvalg. Men der er en Ting mere. Saa vidt jeg husker, forlangte man, at vi skulde tage Spørgsmaalet op om en Ekstrahjælp fra det 75de Aar. Jeg ved ikke, om den ærede socialistiske Ordfører kan finde 75 Aar i Forslaget. Jeg kan finde noget om 80 Aar. Det understreger paa ny, hvilken letsindig Agitation man fra socialdemokratisk Side har ført paa dette Omraade. 75 Aar, det var Kravet til os. Fra dette Tidspunkt skulde Ekstrahjælpen ydes. Man tog Fordelen ved denne Agitation, og saa tager man den økonomiske Besparelse, der følger af de 80 Aar. Jeg kan ikke se andet, end at man har tjent paa Kursen baade i op- og nedadgaende Retning, og det synes jeg ikke man skulde gøre.

Vi har jo set, hvorledes det kommunistiske Parti bød over alle Grænser og havde et meget omfattende Aldersrenteforslag. Det blev luftet ved Valget, og det blev luftet ved andre af de Overbudspolitik-programpunkter, der kommunistiske Parti havde. Men der er mere sund Fornuft i Danmark, end Kommunisterne har regnet med, og derfor blev de halveret. Jeg lykønsker dem til at fortsætte den samme Linie i de kommende Rigsdagsmaaneder, saa kan vi maaske halvere dem engang til ved et kommende Valg. Det skal jeg ikke have noget imod, jeg betragter det som en Lykke, hvis vi kunde komme af med det kommunistiske Parti. Men det viser, at Overbudspolitikken slet ikke virker nær saa meget, som man regner med, og det skulde Socialdemokraterne have husket paa i Fjor, saa havde de ikke siddet med Hovedpine i 1947, naar de skal til at søge at liste sig bort fra de Krav, de har stillet over for os. Om Ministeren kunde have gennemført saa store Forslag ved jeg ikke, men en Ting ved jeg, at der er intet i Regeringsforslaget af de Punkter og de Krav, der blev stillet over for os i Fjor, og det taler sit eget Sprog. Jeg behøver slet ikke at bruge stærke Ord, for det stempler sig selv. Man fører een Politik i 1946 og en anden i 1947.

De forskellige Bestemmelser, som findes

i Forslaget, er naturligvis baseret paa, som ogsaa den ærede Ordfører for Socialdemokratiet gav Udtryk for, at det var de ringest stillede, der skulde have mest. Jeg kan godt se, at det, man ønsker, er at lagdele Rentenyderne i to Grupper. Jeg var saa glad for, at vi i Fjor fik gennemført den Aftrapning, som slog fast, at det kan betale sig at spare lidt op til de gamle Dage, at det kan betale sig, hvis man har Evner og Kræfter, at bestille noget for derigennem at forøge sin Indkomst. Stort set er dette Regeringsforslag kun Udtryk for en Nivelering. Man viger tilbage for i ret stort Omfang at gaa med til en Forbedring af Vilkaarene for den Del af Rentenyderne, som ejer noget eller som tjener lidt. Man sætter fortrinsvis Kræfterne ind paa at løfte de nederste op paa samme Niveau som de andre. Jeg tror dog ikke, at det er det, der ligger bag ved Folkeforsikrings-tanken. Jeg havde hellere set, om det knap var gaaet saa hurtigt med Fremsættelsen af Forslaget og man i Stedet havde kigget lidt paa de Overvejelser, der er i Gang i Ministeriet om at skabe en forsikringsmæssig Overbygning. Der kan udrettes meget for en å to Bajerse Penge om Ugen paa et forsikringsmæssigt Grundlag til Afhjælpning af de Vanskeligheder, som man staar i, og med Fremtiden for Øje. Dette Forslag er i Virkeligheden Udtryk for en Understøttelseslovgivning, og derigennem søger man at torpedere det Grundlag, som blev lagt gennem den Revision af Folkeforsikringsloven, som vi fik gennemført i Fjor.

Jeg tror ikke, man skal have alt for store Forventninger om vor Vilje til at ændre Loven i den Retning, som Ministeren ønsker det. Jeg vil sige rent ud, at der kan være en Række Enkeltheder, en Række Smaatillæg, som det kan være forstandigt og rigtigt at se nærmere paa. Det vil vi naturligvis gaa ind i Udvalgsarbejdet for.

Jeg forstod paa den højtærede Minister, at han havde Fart paa; det skulde gaa hurtigt. Selv om vi vedtog Forslaget i Dag, højtærede Minister, og det blev stadfæstet i Morgen, vil der gaa Uger, ja, Maaneder, før Udbetaling overhovedet kan finde Sted i de større Kommuner. Her taler jeg med den Erfaring, som jeg har fra 1946, da vi kom langt hen i Efteraaret, før Loven af Juli kom til at virke. Det tager ganske afgjort sin Tid i Kommuner af betydeligt Omfang, naar næsten samtlige Konti skal gennemgaaes. Det er ikke rigtigt at stille saadan noget i Udsigt, for det kan